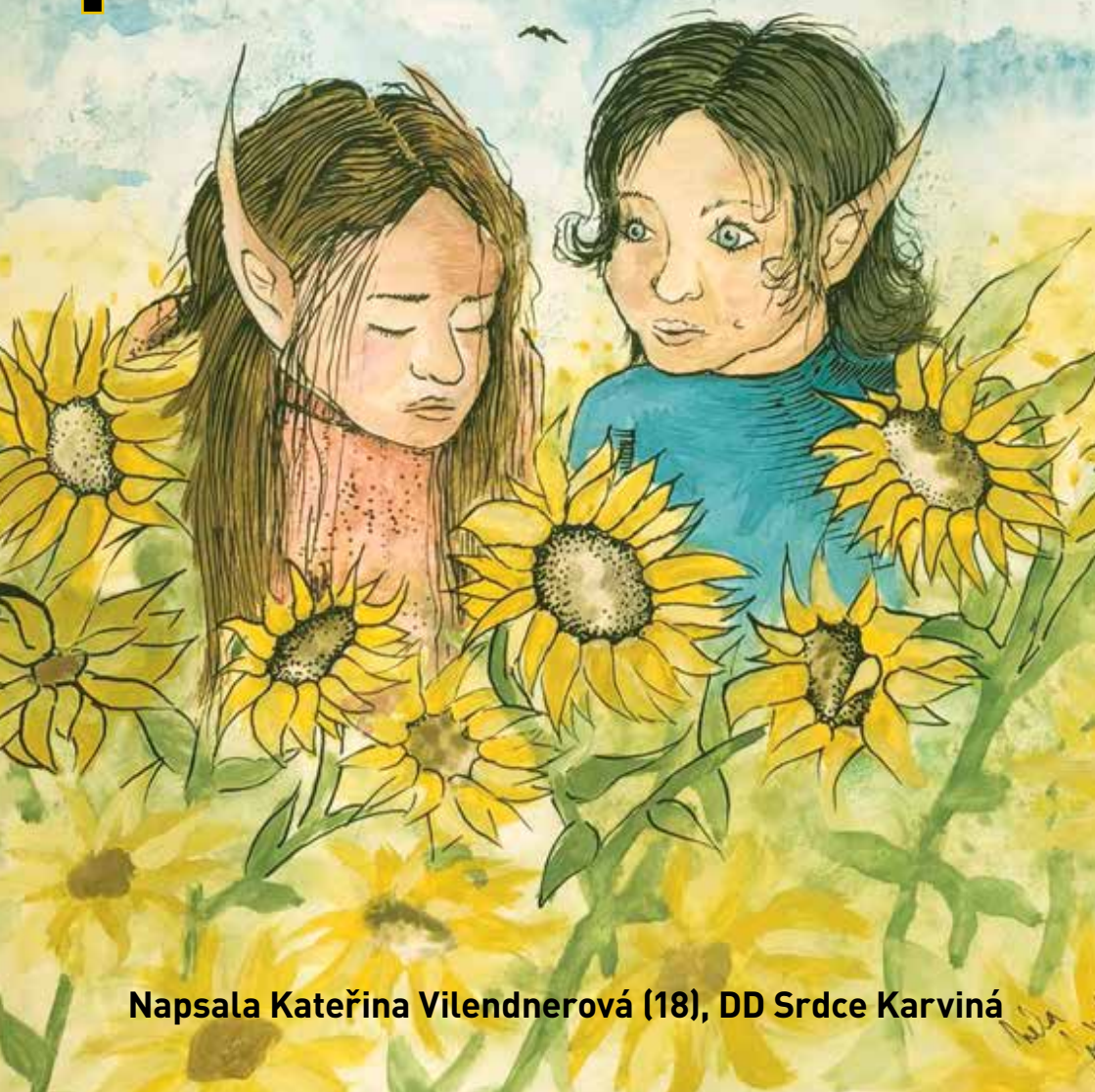

ZÁMEČEK ZE ZADU:

Elfí

příběh

ZÁMEČEK

Napsala Kateřina Vilendnerová (18), DD Srdce Karviná

Kateřina Vilendnerová (18)

z Dětského domova SRDCE Karviná:

ELFÍ PŘÍBĚH

Vítězný příběh druhého kola soutěže o nejhezčí pohádku,
kterou ve spolupráci se Zámečkem
připravila obecně prospěšná společnost yourchance
v rámci projektu Začni správně.

Ilustrovala Nela Múčková

Kapitola první: NOVÝ HRÁČ

V šatnách panovala napjatá atmosféra. V tento den se totiž mělo zahájit Mistrovství Elfiho sportu. Začínalo se vždy fotbalovým zápasem a všichni chtěli podat co nejlepší výkon. Oči všech se však tajně upínaly na Anie. Ve fotbale byla totiž bezkonkurenčně nejlepší. Byla neuvěřitelně rychlá a na hřišti jako by si ostatních ani nevšímala. To spoluhráče samozřejmě někdy trochu štválo, ale většinou to přinášelo své ovoce, a tak nic nenamítali. Do napjatého ticha vstoupil trenér a všechny oči se v tu chvíli obrátily k němu.

„Tak co? Jste připraveni?“

„Jasněěě,“ vyskočila zničehonic Anie, až se všichni lekli. Trenér se tomu jen zasmál a řekl: „Děkuji ti, Anie, ale mám pro vás ještě malé překvapení. Tohle je Emeth.“ Do místnosti vstoupil pohledný kluk a všichni se na něho zvědavě podívali. Byl krásně bílý s havraními vlasy a s blan-kytně modrýma očima.

„Ode dneška bude patřit do našeho týmu,“ pokračoval trenér. „Chci, abyste ho mezi sebe hezky přijali,“ zdůraznil a přidal na povzbuzení týmový pokřik: „Kdo jsme?“

„Rivalové,“ odpověděli jednohlasně všichni hráči.

„Co jsme?“ - „Rivalové, jéééééé.“

„Tak jo, mazej se převléct, Emethe, a za pět minut jdeme na hřiště.“

Kapitola druhá: NEVYDAŘENÝ ZÁPAS

„Právě teď nastala ta chvíle. Zahájení Mistrovství Elfiho sportu,“ začal vytrubovat elfský trubač a všichni propukli v obrovský jásot.

„Vítám všechny diváky, kteří dnes přišli. A také všechny, kteří dnes přišli podpořit své děti. A teď je pojďme přivítat potleskem.“ Všichni opět propukli v jásot a bouřlivý potlesk. „A už přicházejí na hřiště naši úžasní Rivalové a naši milovaní Miláčci. A teď, když jsou všichni hráči nastoupeni, prosím rozhodčího, aby odstartoval zápas,“ burácel do mikrofonu hlasatel.

„Očekávám od vás naprosto čestnou hru,“ pravil rozhodčí a písknul na píšťalku, aby odstartoval zápas.

„Anie se chopila míče,“ komentoval trubač. „Kličkuje mezi protihráči a nikdo jí nemůže míč sebrat, od branky ji už dělí jenom kousek. To neee, do cesty jí vstoupili protihráči, je obklíčena! Nahrává míč nováčkovi Emethovi. A Emeth střílí... Góóó! Je to 1:0 pro Rivaly,“ komentoval dění na hřišti trubač a pokračoval. „Míče se chopil Alex. Běží, běží, ale o míč ho připravila Anie... Ale ne! Do cesty jí opět vstoupili protihráči. Odkopává míč od půlky hřiště, míč letí vzduchem a dopadne kousek před branku. Brankář chce míč odkopnout, když vtom mu vstupuje do cesty Emeth a je to gól! 2:0 pro Rivaly. Zdá se, že nový hráč Emeth přináší svému týmu štěstí.“

Anie zrudly tváře. Tak to teda ne, pomyslela si. Já tomu nováčkovi ještě ukážu.

„A míče se chopil Alex,“ zakřičel trubač. „Běží jako o závod, Anie se ho snaží obehřát. Míče se nakonec chopí Emeth, Anie ho obehřává, Alex obehřává Anie a je to gól! Miláčci snižují skóre na 2:1. Anie dneska asi není nějak ve své kůži,“ dodal hlasatel a pokračoval: „Do konce zápasu zbývá už jenom deset minut. Miláčci stihli dorovnat na 2:2. Uvidíme tedy, který tým dá vítězný gól. Míče se zmocňuje Anie, do cesty jí však opět běží protihráči...“

„Tady, nahraj mi,“ zakřičel na ni Emeth. Anie si ho však nevšímala a běžela dál. Vtom ji však připravil o míč Alex. „A je to gól. Alex dal neuvěřitelný kop přes celé hřiště a Miláčci vyhráli 3:2,“ komentoval hlasatel.

Kapitola třetí: NEČEKANÁ NOVINA

Anie přišla naštvaná domů, práskla s taškou o zem a spustila: „Tak to teda ne. Co si ten nováček o sobě myslí?“ křičela, zatímco její kocour Othello se na ni zmateně díval. „Na příštím zápase si ale ani neškrtně.“

To už však přišel domů její tatínek, který je zároveň jejím trenérem. „Co to mělo, prosím tě, být,“ spustil na ni.

„Zápas, ne?“ prskla Anie.

„Co jsem ti říkal o týmové hře?“ pokračoval tatínek.

„Já s tím novým hrát nebudu. Myslí si o sobě bůhví co.“

„Tak to teda ne. Ty s ním budeš hrát,“ rozčílil se tatínek. „A abyste si na sebe zvykli, pozval jsem ho i jeho maminku zítra k nám na oběd.“

„To snad ne,“ obrátila oči v sloup Anie.

„Ale ano a už o tom nechci slyšet,“ ukončil rázně debatu tatínek.

Anie naštvane odešla do svého pokoje. „To snad ne. Ten nafoukanec má přijít k nám na oběd. Chápeš to, Othello?“

Kapitola čtvrtá: POLE SE SLUNEČNICEMI

Anie zrovna ležela ve vaně, když vtom uslyšela, jak na ni tatínek zespodu volá: „Anie, pojd' dolů.“ Anie neochotně vylezla z vany, natáhla na sebe tepláky a tričko a seběhla dolů. Tatínek se však zhroutil, jakmile ji uviděl.

„Jak to proboha vypadáš?“

Anie se podívala na ostatní. Byli oblečení v džínch a košili a Emethova maminka, která se na ni usmívala, na sobě měla květované šaty s červenou mašlí. Husté černé vlasy jí přitom splývaly až po pás a její modré oči se na ni vesele usmívaly. Byla velmi krásná a neuvěřitelně se podobala Emethovi. „Ahoj, já jsem Emethova máma Lucy,“ promluvila k Anie, ale ta jenom kývla rameny a řekla: „Co je na oběd?“

„Změna plánu,“ řekl tatínek. „Jdeme na oběd do restaurace a pak na akci v kostele. Teď se mamej převléct a upravit se.“ Anie odešla do pokoje. Zespodu ze skříně vytáhla šaty, které jí dal loni táta k narozeninám, obula si baleríny, rozčesala vlasy a šla. Tentokrát se na ni tatínek usmál a řekl: „No vidíš, teď ti to sluší. Tak a můžeme jít.“

Přišli do rodinné restaurace, kam kdysi chodili s maminkou. Slavili tady Aniiny 12. narozeniny a bylo to tu jako tenkrát. Vše bylo dřevěné, po místnosti byly rozmístěny kulaté stoly a úplně vpředu byl pultík, kde si mohli hosté namíchat svůj vlastní koktejl. To už bylo na Anie moc. „To snad ne,“ rozkřičela se a rozběhla se pryč.

Anie ležela v poli plném slunečnic a dívala se do nebe. Už se skoro stmívalo, ale jí se pořád nechtělo domů. Když byla tam, připadala si svojí mamince nejbližší. Dříve, než zemřela, tam spolu často chodily. Sbíraly plné náruče slunečnic a pak si s nimi vyzdobily celý byt. Ale pak se stala ta ošklivá autonehoda a teď už Anie hledá svoji maminku jen v mráčcích. A jako by toho na ni už nebylo i tak moc, vzal dnes taťka Emetha a jeho mámu do jejich oblíbené restaurace. To prostě nemohl myslet vážně! Nakonec ale, aniž by se jí chtělo, musela se zvednout a odejít domů.

„Ahoj tati.“

„Anie, kde jsi byla? Měl jsem takovou starost.“

„Promiň tati, už to neudělám.“

„To nic broučku, běž se osprchovat a najíst. Objednal jsem ti pizzu. Ráno si promluvíme.“

Kapitola pátá: NOVÝ SPOLUŽÁK

Crrrr, crrrr, crrrr... zazvonil budík a Anie po něm našťavaně hodila polštář. To ne, už zase škola, pomyslela si. Neochotně vstala z postele, oblékla se, učesala si vlasy, umyla zuby a seběhla dolů na snídani. Tam ji přivítala příjemná vůně palačinek.

„Ahoj tati.“

„Ahoj Anie, kolik chceš palačinek?“

„Dvě mi budou stačit.“

„Víš zlatíčko, chtěl jsem s tebou mluvit ohledně toho včerejška.“

„V pořádku tati, už se nezlobím.“

„Takže by ti nevadilo, kdybychom se s Emethem a jeho mámou vídali trochu častěji?“

„Co? Proč?“ podivila se Anie.

„Víš, od smrti maminky už uplynula nějaká doba a já cítím, že bych se měl v životě posunout trochu dál.“

„Cože, to snad nemyslíš vážně,“ rozkřičela se Anie, odhodila palačinku a utekla pryč.

Cestou do školy jí tekly slzy. To snad ne. Jak jí to mohl táta udělat?

Když přišla do školy, vyběhla schody a udělalo se jí trochu lépe. Jakmile však přišla do třídy, zhrozila se. Úplně vepředu stál Emeth a mluvil s učitelkou. Jakmile ji uviděla, usmála se.

„Ahoj Anie. S Emethem se už znáte, co kdybys mu ukázala školu?“

„Jo, proč ne. Rovnou ti můžu ukázat i náš byt, abyste se tam mohli s mámou zabydlet.“

„Co prosím?“ podivil se Emeth.

„Anie, o čem to mluvíš?“ zeptala se učitelka.

„Zeptej se svojí mámy,“ řekla Anie směrem k Emethovi a šla si sednout.

Celou školu už pak ani trochu nevnímala. Všichni pořád něco říkali, ale slova jí splývala dohromady. Když už byl konečně závěr vyučování, šla rovnou za Emethem.

„Můžeme si prosím promluvit?“ zeptala se.

„Jistěže ano,“ odpověděl Emeth. „Co kdybychom zašli na zmrzlinu?“ navrhl.

„Spíše na kávu s muffinem, od rána jsem nejedla.“

„Tak jo, proč ne,“ souhlasil Emeth.

Když došli do kavárny, šla si Anie sednout do boxu a Emeth šel objednat. Za chvíli byl zpátky, v rukou nesl dvě kávy a košíček plný muffinů.

„Tak jo, o čem jsi teda chtěla mluvit?“ zeptal se Emeth.

„Dobře. Nemám tě ráda. Jsi namyšlený a hloupý,“ pronesla.

„Hm, děkuji,“ zarazil se Emeth.

„Ale tvoje máma a můj táta spolu chtějí randit,“ dodala.

„Co? Tak to jsem teda nevěděl.“

„Takže tomu musíme nějak zabránit, nechci tebe ani tvoji mámu ve svém životě,“ řekla neústupně Anie. „Ale jestli spolu chtějí být, tak tomu asi nijak nezabráníme.“

„Cože, takže ty s tím souhlasíš?“

„Jistě že ne. Taky tě netoužím mít za sestru, ale...“

„Co? Jak to jako myslíš za sestru?“

„No... kdyby se třeba rozhodli vzít nebo tak, ale...“ nestihl dokončit větu Emeth.

„No tak to teda ani náhodou. Jestli mi s tím nepomůžeš, tak tomu zabráním sama,“ řekla Anie odhodlaně.

„Anie, co chceš dělat?“

„Prostě, prostě, prostě... chci zpátky svoji mámu,“ rozbřečela se Anie. Tekly jí slzy, když vtom ji objaly čísi ruce.

„Neboj, my se k vám s mámou nechceme vetřít,“ pošeptal jí do ouška.

Kapitola šestá: JÁ A EMETH

Od té doby, co spolu byli v kavárně, trávili spolu s Emethem o hodně více času. Ve škole, na trénincích, v kavárně, dokonce spolu chodili i do pole se slunečnicemi. Jenom s tatínkem to už nebylo poslední dobou ono. A tak se rozhodla, že si s ním promluví. Jednou, když přišla ze školy trochu dříve, uviděla ho na sedačce, jak si utírá oči kapesníkem.

„Tati, co se stalo?“

„Ale to nic, Anie.“

„Víš tati, je mi líto, jak jsem se k tobě chovala. Jestli chceš randit s Emethovou mámou, tak klidně můžeš.“

„Cože? O čem to mluvíš? Já s Emethovou maminkou randit nechci. Je to moc hezká a milá paní, ale já prozatím nikoho nechci.“

„Cože, ale...“ To bylo snad poprvé, co Anie došla řeč.

„Víš, Emethova máma je psychologka. A taky přišla o manžela. Já jsem s ní chtěl trávit čas proto, aby mi pomohla. Nechtěl jsem se s ní vídat někde v kanceláři a myslím si, že když člověka poznáš lépe, tak si dokážete navzájem lépe pomoci.“

„Aha, tak to jsem netušila.“

„No ale dost o mně.“

„Co ty a Emeth?“ zeptal se tatínek a Anie se začala červenat. Objali se a od té doby už Anie nikdy nevyváděla, když se objevila na obzoru nějaká paní. A o pár let později opravdu slavili svatbu. Ale ne tatínkovu, ale její a Emethovu.

